

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

ALBERT BERTRAN

▶▶ Transeünts en un passadís del metro al passeig de Gràcia, ahir.

Desapareguts a les dues ribes

Diumenge va ser un dia gelat, de cares tapades. A les 19.30, els vianants portaven la gorra calada fins als ulls. Només l'home que demanava monedes a Santa Maria del Mar portava la cara descoberta. **Manuel Gonçalves Granada** anava amb les mans a les butxaques. Acabava d'arribar a Barcelona i ja estava a punt d'anar-se'n. Havia volat unes hores, des de Milà, per veure la seva «altra família» i havia de tornar a Itàlia uns dies més i, després, agafar un avió cap a casa, a Buenos Aires. Es presentava dient: «Hola, jo sóc **Manuel**».

Manuel té 37 anys. Als 19, va saber qui era i que es deia **Manuel Gonçalves Granada**. Fins al 1995, va ser **Claudio Novoa**, un nen adoptat, cap als 70. Un dia les Abuelas de la Plaza de Mayo s'hi van posar en contacte i li van dir que potser ell era el fill de **Gastón Roberto** i d'**Ana María**

del Carmen, dos militants i alfabetitzadors d'adults a l'Argentina. **Gastón Roberto** va desaparèixer el 24 de març de 1976 i a **Ana María del Carmen**, la seva mare, la van assassinar en una massacre en què també van morir **Omar Alfredo Amestoy** i **Ana María Fettelini** i els seus dos fills, **Fernando** i **María Eugenia**.

Aquella nit de vidres trencats es va salvar un nadó. Les proves genètiques van mostrar que la criatura era ell i així va renèixer **Manuel** i va morir **Claudio**.

Diumenge, al Born, parlava d'aquella nit del 19 de novembre de 1976, quan militars i policies van trotejar la casa de San Nicolás on s'amagava la seva mare. Gasos, granades, molta mort i ell, un nadó, un més dels 500 nens desapareguts durant la dictadura argentina, registrat sense nom en un hospital militar i, mesos més tard, donat en una

adopció irregular molt lluny de San Nicolás perquè aquí tothom sabia que hi havia un petit que havia sobreviscut a la massacre.

Buscàvem un cafè. Tancat un; ple l'altre. En una terrassa amb manta, acabava aquesta història mil vegades explicada i que, deia, sent que haurà de narrar dues mil vegades més perquè per això «potser» va sobreviure. Al seu costat hi havia **Gustavo Germano**, germà d'un jove desaparegut. **Gustavo**, en un treball fotogràfic que titula *Ausencias*, reflexiona sobre el buit que queda quan algú és arrencat de la vida, així sense paraules per als que es queden.

Joves que van venir

Manuel deia que el viatge a Itàlia era perquè ajuntaments, diaris i universitats expliquin la història dels nois, com ell, que el terrorisme militar es va apropiat i als quals van canviar la identitat. ¿Hi pot haver algun noi a Barcelona? «Sí. És lògic. Hi va haver una forta immigració a Espanya i a Itàlia el 2000 i, entre els joves que van venir, hi podria haver algun d'aquells nois», deia.

Manuel continua el treball de les seves àvies des de la Xarxa per la Identitat. Un músic s'acostava a la terrassa i la convertia en el Senegal. Una dona demanava unes monedes perquè la pensió no li arriba per, deia, alimentar les seves filles, i els de la terrassa tornàvem a Barcelona comprant mocadors de paper.

Caminant pel carrer de Montcada, en aquell acomiadar-se tenint moltes paraules per dir però amb un vol a l'agenda, deia que aquella altra família, la que visita a Barcelona, va poder sortir «a temps» de l'Argentina i es va salvar. La dona tenia un nadó de cinc mesos, igual que **Manuel** quan la seva mare el va amagar en un armari, entre matalassos, i per això es va salvar. Al carrer glaçat, la gent seguia caminant sense cara. ≡

cgaya@elperiodico.com